

В учителската стая, изтегнат на миндерлика, с вирнати крака на горе, опрени о вътрешната стена, се излежава дежурният учител и чете вестник „Свобода“ — „liberte“ — турски вестник, издаван в Париж, редактиран от Хюсни-бей, турски емигрантин. Вестникът е орган на „Млада турция“. Насочен е лично против султана Абдул-Азиза и неговите министри и виаири. Вестникът има два текста: турски и френски. Дежурният учител чете турския текст.

По реда на дежурството, днес дежури главният звукар — Заимов.

Пред широко отворените училищни порти турчин някой си се спря и се зазяпа в надписа.

Турчинът гледа, гледа надписа; слуша, слуша детинската врява, що дигаха звукарчетата, па си каза нящо на ум след това прекрачи прага и свободно влезе в училищния двор. Приблужи се при звукарчетата; няколцина поглади по главичките и ги попита мило за учителя им. Звукарчетата начоколиха турчина, като врабци денем бухала. Те с плахи погледи и зяпнали уста слушаха „странния за тях гостенин“: турците в Хасково бжлгарски не говорят, а той им говореше чисто бжлгарски, при това сжс езика на един добжр благ учител, — ето защо те се чудеха и зяпаха в устата на турчина — гостенин. Класниците с любопитството на подплашени кози изотдалеч се приближиха до турчина и с подозрение слушаха разговорите му с малките, новите звукарчета. По възрастните класници (16—18 годишна възраст) шепняха помежду си: това е шпиония турчин, дошел е да види като какво се работи в нашето училище“ . . .

Турчинът сжзре в един от кжтовете на двора разни гимнастически уреди (стжлби, люлки, паралелки, вжрлини и джрвено магаре) и запита едного от класниците:

— Кой се люлее на тия люлки? Кой прескача това джрвено магаре? . . .

— Това не са люлки, това е гимнастика — отговори с гордост класникът.

— Нека така да бжде, както ти рече: аз искам да знам кой ви учи на гимнастика?

Възрастните класници се увериха, че това е турски шпионин, дошел да шпионира учителя Берковски.

Турчинът поглади главацата на най малкото (петгодишно дете), най чистото, най хубавото, най питомното звукарче — главицата на Тенча Панаиотов — и му каза:

— Мило дете, заведи ме в учителската стая.

Звукарчето напред, турчинът подир, тржгнаха за учителската стая.